

Uyanış: Ruhun Fısıltısı

A. Gülfem Erdiñ Çebe

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Esengül Ersoy

Son Okuma: Sümeyye Çelik

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024

ISBN: 978-625-6130-19-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

UYANIŞ: RUHUN FISILTISI

Ruhumun en temel iki eğitmenine, Allah'ın eşsiz iki dünya mükafatı Begüm'üm ve Bora'ma sonsuz teşekkürler...

A. Gülfem Erdinç Cebe

ÖZ GEÇMİŞ

Yazar Gülfem ERDİNÇ CEBE, 1981 yılında Sakarya'da doğmuştur. İlk, orta ve lise öğrenimini burada tamamladıktan sonra İstanbul'da Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun olmuştur. Kendisini bildiği ilk andan itibaren insanın bedenden ibaret bir canlı olmadığını düşünmüş olduğundan yıllar içerisinde önce psikoloji, ardından sosyoloji alanlarında araştırmalar yapmıştır. Araştırma süreci, onu beden ruhu olan bir varlık değil ruhun bedende var olmayı tecrübe eden bir varlık olduğu inancına götürmüştür. Ruhsal varlıklar olarak yaşamın anlamını araştırırken de kuantum felsefesi ile tanışmıştır. Kuantum alanında eğitimini tamamladıktan sonra önce yaşam koçluğu ardından spiritüel koçluk eğitimleri almıştır. Bu konularda yeterlilik belgeleri bulunan yazar, biyoenerji alanında da eğitimlerini tamamlamıştır. Yine insan ruhunu şifalandırma amacına yönelik diğer teknikler olan EFT ve NLP konusunda da araştırmalarını yapmış ayrıca regresyon terapisi eğitimleri almıştır. Şu anda tasavvuf konusunda araştırmalarına devam etmekte olan yazar, evli ve 2'si insan 2'si hayvan bedeninde olan toplam 5 eşsiz ruhun annesi, kutsal emanetçisidir.

KAFAMIN İÇİNDEKİ SESİ SUSTURMANIN TEK YOLUYDU YAZMAK...

Kliniğin bekleme salonunda, önümde duran saksıyı inceliyordum. Her biri birbirinden zarif minyatür yeşillikler, özenli bir kompozisyonla yerleştirilmişti şık toprak saksının içine. Oldum olası sevmişimdir sukulentleri zaten, yüreğime hep iyi gelmiştir onların kibar ve naif görünüşlerinin altındaki güçlü, her koşul ve ortama dayanıklı oluş hâlleri. Hem en şık ortamlara yaraşır şekilde çok güzeller, hem çok doğallar hem de aslında özlerinde kayanın içinde ya da çölün ortasında ve hatta en sulak ormanda ağaçların dibinde yaşamlarını idame ettirebilecek kadar güçlü bir tabiatla varlar. Toplu yaşamaya uyumlular ama yalnızken de kendi varlıklarını daha da genişleterek asil bir görkemle “Ben varım.” diyebiliyorlar.

Doğaya olan aşkla bağımı perdeleyen pandemi döneminde, onlar sayesinde ruhumu doyurmayı öğrenmiştim. Maskemle bulduğum her fırsatta, en yakın çiçekçiye sevgiliyle buluşmaya giden ergen heyecanıyla gidip eve her seferinde bir başka türüyle dönüyordum. O süreçte bayağı öğrendim çeşitlerini, türlerini, yaşamlarını...

Adımı duyunca kafamı mutluluk ormanından kaldırdım ve ayağa kalkmak üzere çantamı elime aldım. O sırada odadan çıkan kadının siyaha çalan koyulukta antrasit şalı dikkatimi çekti. 65-70 yaşlarındaki bu güzel hanımın ruh dünyası şalının rengine

kadar çöreklenmiş, diye geçirdim içimden. Yanından geçerken selamlaştığımızda eskilerin tabiriyle “ferini kaybetmiş” gözlerindeki acı yüreğimi acıttı. Kim bilir neden buradaydı. Son derece asil duruşlu, vakur, olgun bir hanımefendiydi. Bekleme salonunda benimle beklemekte olan diğer genç kadından çok farklıydı. Diğer genç kadının kendini bulunduğu ortama ait hissetmediğini alenen gösteren o eğreti, özgüvensiz, omuzları öne düşük, çelimsiz görüntüsünün aksine bu hanımda genetik bir asalet izlenimi bırakan dik ve kendinden emin bir duruş vardı, gözlerindeki tüm o derin hüzne rağmen...

Doktorun odasından içeri girdiğimde aralık olan camdan içeri giren serin havayla yüzümün ferahladığını hissettim. Aslında ferahlık hissini veren şey havanın serinliği miydi yoksa uzun zamandır kimseyle paylaşamadıklarımı paylaşacak olmanın verdiği o rahatlama hissi miydi bunun ayrımını yapamadım o an. Tüm nezaketiyle ayağa kalkan doktorumu ben de tüm içtenliğimle selamladım. Pandemi bitiminde başlamıştım terapilere ve her seferinde bir sonrakini ipe çeker olmuştum. Çevremdekilerle yabancılaşmaya başladığımı fark edip yalnızlaştığım her gün, eskiden konuşmak ve paylaşmaktan ne kadar çok zevk aldığımı anımsayarak biraz buruluyor olsam da aslen özümde bu yalnızlaşma hissinden pek şikâyetçi sayılmazdım. Çünkü tuhaf bir şekilde içimdeki çok eski bir dostla karşılaştığımı fark ettim. Öyle eski ki sanki evrenin yaradılışından beri beni bilen, en iyi ve en derin tanıyan kişi. Ruhumun özü, çevremdekilerin beni son zamanlarda “deli” diye yaftaladıkları “üst benlik”ti bu dostumun adı. Bunun için de artık bu konulardaki duygularımı ya da düşüncelerimi de paylaşmaktan kaçınır olmuştum. Zira onu ilk keşfettiğimde sanki ruh eşini bulduğunu düşünen deli bir âşık heyecanıyla çevremde-

ki herkesle paylaşmıştım. Delice bir aşka tutulmuş gibi her grdgme bu inanılmaz keşfi ve bu keşfin getirdiği eşsiz ruhsal deneyimleri anlatıyordum. şaka gibi diyordum, yıllarca bana içerden seslenen bir dost, bir sevgili ve yıllarca dünya realitesi adı altında dayatılan hayatın içinde yer yer kaba davrandığım, çoğunlukla susturduğum ve bazen kesinlikle yok saydığım hâlde o benimle, hl benimle, beni hiç bırakmadan sabırla, sevgiyle, sknetle beklemiş...

Onu göreceğimi, bir gün onunla tüm bu aymazlığıma rağmen bir şekilde ayılıp silkelenip tekrar buluşacağımı biliyor muydu acaba, diye soruyorum bazen kendime en yakın hissettiklerime. Gerçek manada "kendine gelmek" dedikleri tam olarak bu muydu, felsefesine bile boğuyordum bazılarını. Ama özetle en uzağından en yakınına herkes önce garip bir hikye dinler gibi dinlemeye başlıyor ardından zamanla ruhsal ve kalbi yakınlık seviyelerine göre kimisi ya dalga geçmeye başlıyor, ya aklımı kaçırdığımı düşünüyor ya da sıkılıyordu. Bunu anlıyordum. Ki itiraf etmeliyim ilk önceleri salt mutlak gerçeklik sandığım dünya hayatına o kadar sıkı sıkıya bağlıymışım ki etrafımdakilerin tepkilerini inanılmaz nemsiyordum. Kendi kendime sorgulama yaptığım çok fazla zamanlarım oldu. Yahu ben aşkla, heyecanla ilk sevgilimi bulmuşum gibi millete anlatıyorum da ya artık kafayı uşttgm falan düşünüyorlarsa, dedim. Belirli bir hayat duruşum var, bir saygınlığım var, bunlara bir hlel gelirse, diye de düşündüm. Bir kısmıyla iletişimim azalır, asla uyuşamıyorum. Yanlarında bunları konuşmak bile istemiyorum, dediklerim vardı ki zamanla onlardan zaten kendim uzaklaştım (Bunun sebebinin tamamen "frekans" uyumsuzluğu olduğunu bir süre sonra öğrendim.) Sonraları mı? Sonraları zamanın getirdiği bir huzurlu kabullenmişlik

hâli hâkim gelmeye başladı. Paylaşmak istiyorsam paylaşmak istediğim an, paylaşmak istediğim kadarını paylaşmaya başladım. Paylaşırken karşımdaki o an ne düşünüyorsa değil ben bunları paylaşırken karşımdakinin farkındalığına ne katıyorum kısmına odaklanırdım. Ve sonunda konuşma isteğim geçti. Anlaşılma ihtiyacının gereksizliğini hissettiğim zaman da yoğun bir şekilde yazma isteği doğdu.

Yazarken tek kişide önce iki, sonra on, sonra yüzler, hatta binler olunabildiğini hissettim. Yazarken seni yargılayacak hiç kimse yoktu. Yazarken saf öz benliğimle ya da adına üst benlik ya da iç ses her ne dersen onunla kafa kafaya vermiş gibi hissediyordum. Yalnız gibi ama değil, tek gibi ama çok kalabalık. Çünkü evrende yaratılmış milyonlarca ruhtan biriydim ben de ve her ruhun durumu aslında birbirleriyle aynı. Ya bir kısmı adına “farkındalık” denen o bölüme erişmiş ve kavuşmuştu kendininkine ya da diğer kısmı aslen rüya olan ama gerçek sandığı dünya masalının içindeki karakterine öylesine kaptırmıştı ki kendini, tıpkı benim de bir dönem yaptığım gibi, özündeki “kendi”ni unutmuştu...

Nazik doktorum, benden sadece dakikalar önce odada olan o olgun asil görünüşlü hanım hastasının hayat hikâyesini sanki hiç dinlememişçesine yepyeni taptaze bir enerjiyle,

“Yazmaya devam mı Pınarcığım?” diye sordu.

“Evet, canım doktorum. Elbette devam. Kafamın içindekileri susturmamın tek yolu yazmak. Biliyorsunuz...” dedim.

KENDİNE İNANANLARIN BAŞKALARINI İKNA ETMEYE İHTİYACI YOKTUR.

LAO TZU

- Son seansta yazmaya başladığını söylemiştin ya onun için merak ettim.

- Hocam, iyi ki bana bu yolu açtınız. Sizin açtığınız farkındalıkla ruhumda huzura açılan bir kapı oldu bu. Yazarken deşarj oluyorum ve yazmadığım zamanlarda lohusa bir anne gibi hissediyorum. Nasıl ki annenin süt verme zamanı geldiği an memeleri alarm vermeye başlarsa anneye, benim de yazmam geldiği an kafamdakiler kurulmuş alarm paketleri gibi çalışmaya başlıyor. Düşünceleri kâğıda döktüğüm an bebeğini emzirmiş anne gibi hissediyorum ruhumu.

- Her insanın kendini dışa vurum şekli farklıdır. Senin doğarken kendinle getirdiğin bir özelliğinmiş bu Pınarcığım, biz sadece beraber geçirdiğimiz süreçte bunu fark ettik ve iyi ki de ettik.

- Evet, daha 4-5 yaşlarındayken kâğıt kalemle iletişim kurduğumu anımsıyorum hocam. Annemin okuldan eve getirdiği yazılı kâğıtlarını okumuşluğum hatta not vermişliğim var benim 5 yaşımda. Üstelik 77 kişilik bir amfinin istisnasız hepsini. Hiç unutmuyorum, bir de kırmızı tükenmez kalemle yaptığımı g-

rünce aklını yitirecek gibi olmuştu annem. Hırsla fırlattığı terli-
ğinden son salise refleksle kurtarmıştım popomu.

- İlahi Pınarcan, sabah sabah güldürdün beni. Son seansımız-
da baronun balosuna katılacağını söylemiştin. Nasıl geçti uzun
aradan sonraki ilk kalabalık sosyalleşme ortamı?

-Çok iyi geçtiğini söyleyemem. İnsanların çoğunun kendile-
rini çevrelerine kanıtlama çabaları artık midemi kaldırıyor. Alt
yapıya odaklanıp alt yapıdaki noksanlara odaklanmak ve orayı
iyileştirmek yerine dış görselle bu eksiği kapatmaya çalıştıklarını
gördükçe etrafta üzerlerinde kendilerine birkaç beden büyük el-
biselerle deli deli gezinen insanlar görüyor gibi oluyorum. Çoğu
insanın hayalleri ortak noktalarda kesişiyor; daha lüks bir evde
yaşamak, daha pahalı bir arabaya binmek, yurtçindeki gezilecek
tüm tatil yerlerini bitirip yurt dışında daha başka daha lüks, daha
ses getirecek, daha kendilerinden bahsettirecek yerlerden payla-
şımalar yapmak gibi. Bu ortak paydalarda buluşan toplulukların
içinde nefes alamıyorum ben. Hocam bu pandemi bana öyle bir
dost kazandırdı ki artık dışarda o kadar yakınına, sığağını, sa-
mimisini bulamıyorum. Bunun için burada değil miyim zaten?
Acaba yalnız kala kala delirdim mi diye panikledim de başladım
terapilere, biliyorsunuz.

- Bu süreç hepimize çok şey öğretti canım. Sahip oldukları-
mıza şükretmeyi, sıradan görüp kanıksadığımız rutinlerimizin
aslında paha biçilmez değerlerini. Bazılarımıza da içsel yolculuk
olanağı sunmuş oldu. Hayatın yoğun gürültüsünde duyamadı-
ğımız içsesimizi duymaya, kalabalıklar arasında kaybettiğimizi
sandığımız kendi özümüzü yeniden görüp keşfetmeye çıkan bir
yolculuk serüveni yaşıyor aslında.

- Benim serüvenim biraz dallı budaklı hocam. Sorgulama duygumun peşinden gittim. Neden buradayım, benim dünyaya geliş amacım nedir, dünya ne, gerçekte nasıl bir ruhsal sistem ve plandayız falan derken spiritüalizme sardım. Yetinmedim, eğitimlerine falan başlamaya niyet ettim.

- Ne güzel bir düşünce. Kendini geliştireceğini hissettiğin, kalbine iyi gelen işler ruhunun gizli şifasıdır. Vakit bulup zaman ayırırsan benimle de paylaşmanı çok isterim edindiğin bilgileri.

- Hocam sizinle geçirdiğimiz şu bir saatte en çok neyi seviyorum biliyor musunuz? Asla yargılamadan dinliyorsunuz. Birisiyle bir şeyler konuşurken yargılanmayacağını bilmenin şu huzurunu tarif edemem size. Belki işinizin kimyası bu olduğu için işinizin gereği bunu yapıyorsunuz ama umarım iş dışı yaşamlarımızda da böyle yaklaşanlarımız olur hepimizin.

- Pıncarcım elbette aldığımız eğitim gereği asla yargıç olmamız gerektiğini biliyoruz ama işin normali de bu aslında. Objektif ve sabırlı dinleyiciler her zaman daha çok şey öğrenir ve öğretebilirler.

- Ben en yakın hissettiklerimle bile bir şeyler paylaşırken onların beni içten içe sorguladıklarını görebiliyorum. Ve bir süre sonra bu durum bende daha az konuşma isteği daha çok içine çekilme arzusu uyandırıyor.

- Sana bir bilgi vereyim mi, kendine inananların başkalarını ikna etmeye ihtiyacı yoktur der Lao Tzu. Kendine inanıyorsan, yürüdüğün yol kalbine ruhuna iyi geliyorsa yoldaki seyircilerin, senin bu yolculuğun ya da yürüyüş şeklin hakkındaki düşüncelerinin hiçbir önemi yoktur. Herkesin kendi yolculuk planı farklıdır. Elbette bazı yolcuların yol planları yer yer keşişebilir, birlikte yürümeleri gerekebilir, planda tayin edilmiş olan noktaya kadar

beraber yürüyebilirler ama o noktada yine herkes kendi yoluna devam eder. Finalde, yolun en sonunda arkana dönüp baktığında gördüğün şey senin kendi yolundur, üzerinde yer yer başkalarının da ait ayak izleri oluşmuş olabilir ama yol her zaman sana aittir.

Bunu biraz senin mesleğinle örtüştürelim mesela. Bir dava dosyanı düşünmeni istiyorum. Dosyana nasıl başlıyorsun, davayı açıyor içine makbuzlarınla dilekçeni yerleştiriyorsun ilk olarak değil mi? Sonrasında karşı tarafın cevap dilekçesi geliyor. Dilekçe başkasının ama senin dilekçene cevaben yazılmış bir dilekçe, yani her ne kadar başkasının kaleminden çıkmış olsa da aslen senin hikâyene ait, senin başlattığın yolculuğun bir parçası olarak geliyor konuyor dosyana. Sonrasında dosya artık içeriğine göre keşfe gidebiliyor. Keşifte tüm mahkeme heyeti hatta dışardan bilirkişilerle aynı yolda birleşiyorsunuz ama akşam dosyanı alıp ofisinde son incelemelerini yapıp hatta belki yazılı kendi görüşlerini belirtip kendi dolabına sen kaldırıyorsun değil mi? Dosyana bilirkişi raporları geliyor, itiraz ediyor ya da beğeniyor, sesini çıkartmıyosun. Sonrasında nihai amacına uygun talebine odaklanarak dosyanı bitirmek istiyorsun. Finalde dosya senin dosyan, içine giren sen dışındaki tüm faktörler o dosyada var olması gerektiği için var olması gereken noktada girer, var olması gerektiği kadar var olur ve son sözü söyleyecek karar merci dışındaki tüm inisiyatif ve tüm yasal sorumluluk senin üzerindedir, değil mi canım?

- Aynen öyledir canım hocam. Ne kadar güzel tarif ettiniz, hukukçu biri bu kadar detaylı tarif edemezdi hayatı bir mahkeme dosyası üzerinden yola çıkarak. Vallahi yemin edebilirim yani buna.

- Benimki de haddimi aşmak olmasın canım, eş durumundan biraz aşinalık diyelim. Ama sonuçta nedir Pınarcığım; da-

vana inanırsın hatta en çok sen inanırsın. Öyle ki dava sürecinde dosyanla ilgili evde ailenle ya da adliyede meslektaşlarınla ya da süpermarketteki kasiyerle tartışmaya girmezsin. Onların senin dosyanla ilgili söylediklerinin dosyana hiçbir etkisi yoktur. Kendine inanırsın ve kendine inananların da asla başkalarını ikna etmeye ihtiyacı yoktur.

- Şu benim spiritüalizm ile ilgili araştırdığım konularımı da inanın hocam yani başlığını spiritüallik olarak vermesem aynen şu sizin anlattığınız aslında. Millete boşuna ikna çabam, vallahi haklısınız.

- Kendi yoluna inanıyorsan kendini iyi hissediyorsan, yatağında huzurla uyuyabiliyorsan bundan daha büyük bir güç var mı?

- Yok, önümüzdeki hafta harika bir online eğitim programım başlıyor.

-Ah harika. Konusu nedir?

-Kuantum Düşünce Tekniği ile Spiritüel Farkındalık Yolculuğu.

- Merakla bekliyor olacağım bir sonraki seansımızı Pınarcan. Birlikte dokunmak istiyorum bu güzel yolculuğunun bilgelik taşlarına.

- Hocam şu bir aylık seans sürelerini her gün yapsak keşke, diye düşünüyorum bazen. Çok teşekkür ederim. Hep sevgiyle kalın olur mu?

-Sen de canım, sen de sevgiyle kal, görüşürüz.

Odaya girerken yüzüme çarpan serin havanın rahatlatıcı etkisine beni yine yargılamadan dinlemiş olan şahane bir dinleyiciyle paylaştıklarımın huzuru eklenerek ayağa kalktım ve kapiya yöneldim.

Dışarı çıktığımda içeri girerken büzüşmüş gibi duran genç kadının aslında boyunun göründüğünden uzun olduğunu fark ettim. Benim arkamdan içeri girmek üzere ayağa kalkmıştı. Sımsıkı sardığı boynuna doğru elmacık kemiğinde başlayıp inen bir morluk vardı sol tarafında. İlk an çok oldum. Ama kendi mesleki deneyimlerimle ve elbette Yaradan'ın ruhuma vermiş olduğu yazarlık tilsimiyi kafamda üç aşağı beş yukarı bir hikye oluşturdum. Büyük ihtimalle darp edilmişti. Kim bilir hangi hayvan ruhlu cani bir adam tarafından? Ya babası, ya abisi ya da kocası. Onun için tüm kalbimle şifalanacağı bir saat geçirmesini dileyerek dünyevi telaşlı işlerime yetişmek üzere klinikten ıktım.

NE ÖLMEK NEFESSİZ KALMAKTIR NE DE YAŞAMAK NEFES ALMAKTIR.

OĞUZ ATAY

Aradan geçen yoğun bir ayın ardından dejavuların en huzurlusunun tadını çıkarmaya çalıŐıyordum.

Bu kliniğe ilk geliş sebebim kendimi artık aŐırı yorgun, bitkin, mutsuz ve amaŐsız hissetmemdi. İçimdeki o hayata dair her zaman heyecanlı planları olan enerjik çocuğun yok oluŐunu bile fark edememiŐtim yaşam yolculuğunda. Mükemmeliyetçilik hastalığım mıydı onu öldüren yoksa obsesif kompulsif takıntılarımın altında mı ezilip gitmiŐti ya da aŐırı realist bir hayat eŐi ile yaŐarken mi kopmuŐtum hayallerimden? Hayallerimin haz leminden gerçekten bilemiyordum. Belki de tüm saydıklarımın hepsi birer sonuçtu, içimdeki durumun sonucu. Ama her ne ise fena hâlde bana sinyal veriyordu. S-O-S sinyali gibi bir Şey. N'olur içine dn, ruhuna odaklan, senin var oluş sebebin var, diye biri kulağıma bir uyarı fısıldıyordu sürekli. Delirdiğimi de düŐünmüyordum çünkü iş hayatımda, aile hayatımda sosyal hayatımdaki sorumluluklarımı da aynı bana aŐılanmıŐ o ulvi bilinçle devam ettiriyordum bir yandan. Sadece eskisinden farklı olan Şey hissettiğim derin bir boŐluk duyusuydu.

Pandemi ile uyanmış olan bir sorgulama hâli içinde yaşamaktaydım. Benim bu yaşama gönderilme amacım olmalıydı. Bu yaşam amacım neydi? Neden var edilmişim? Sorunun cevabını bulamayıp sorunla baş başa kalmak ve bunu aşmamak ciddi anlamda yaşam renklerimi bozmuştu. Evet, dışardan bakıldığında mükemmel görünen bir evlilik, tıklarında düzene oturmuş bir iş hayatı, yine dış bir gözlemlerle çoğu insanın hayalini kurduğu sosyoekonomik ve sosyokültürel bir yaşamdı yaşamım ama bir şeyler eksik, bir yerlerde bir şeyler yanlıştı sanki.

Hayata daha gelirken proje olarak gelmişim bir kere. Üniversitede saygın akademisyen bir çiftin akademik kariyer planlarına göre evlendikten ancak 5 sene sonra etrafında o zamanlar meşhur olan “Ay sizin çocuğunuz olmuyor mu? Daha ne kadar bekleyeceksiniz, bu işin yaşlılığı var. Yoksa aranızda sıkıntı mı var? Kim sorunlu olan, ayol torun torba bekliyoruz...” vs. baskılarıyla dünyaya gelmem planlanarak dünyaya getirilmiş bir projeydim ben. Olup olacağı da o kadar olmuştu zaten. Ne annem ne de babamın bir çocuk daha bakıp büyütecek zamanı da ilgi ve sabrı da yoktu. İyi ki bunu bilecek bilinç düzeyindeydiler de tek projeleri ile bu sorumluluklarını tamamladılar! Çünkü büyüdükçe aslında çok kez yalnız olduğum ve bir kardeşim olmasını çok istediğim hâlde uzun yıllar eksikliğini çok hissetmiş olsam da iyi ki bir kardeşim de olmamıştı aslında. Çünkü fark ettim ki bilinçsizce dünyaya getirilen her bir çocuk daha fazla zorluk yaşıyor ruhsal yolculuklarında.

Doğduğun yer kaderindir, diye bir gerçek var. Benim kaderim de doğduğum eve göre şekillenmeye başladı. Kocaman kütüphanemizde ilk arkadaşlarım kitaplardı mesela. Belki oynayacak kimsem olmadığı için, belki annemle babamı sürekli okur-